

JÓN MCGAVIN NÝGGJUR HANDILSLEIÐARI

Nýggjur handilsleiðari er settur hjá Valdemar Lützen Byggibúð. Jón McGavin, sum í Mars 2019 bleiv útlærdur sum Sølumaður í fyrítøkuni, er í dag settur sum nýggjur handilsleiðari. Jón hevur verið ein týðandi partur av sölutoyminum hjá Valdemar Lützen. Fyrítøkan hevur havt stóra framgongd hesi árin, og liggur hansara partur ikki eftur. Jón hevur havt høvuðsábyrgdina av Bosch maskinum, har hann hevur verið við til at vaksið

um vørúrvælið. Valdemar Lützen er í dag ein av størstu forhandlarum av bláum Bosch, ikki bara í Føroyum, men í øllum norðanlondum, við 46 veggjafakum við maskinum og tilhoyri. Valdemar Lützen á Skálatrøð vilja her víð ynskja Jón hjartaliga tillukku við nýggja starvinum, og ynskja góðan byr frammyvir.

Minningarorð um vinmannin Ólavur Petersen á Argjum

føddur 7/8 - 1940 - deyður 14/7 - 2020

Ikki vardi tað meg, at Ólavur skuldi fara so skjótt frá okkum, sjálvt um ein visti, at Ólavur var sjúk, men ikki deyðasjúk, tí hann hevði hvørki kreft ella aðra ólekiliga sjúku, men nóg illa til, at hann skuldi doyggja so knappliga. Tíðin var komin, og hjarta og lungur vóru útslitin. Ja, skjótt er, so er ein bara ryktur burtur. Nei, hetta vardi meg ikki, tá ið vit seinastu ferð tosaðu saman, tað gjørdi vit altíð, um ikki dagliga, so ofta.

Magný og Ólavur áttu eingi børn, men tá ið vit tosaðu saman, spurdu tey altíð eftir okkara børnum, sum um tey vóru teirra egnu.

Tosað varð um dagsins mál og politikk, tí tað kundi Ólavur ikki sleppa, og tað upptók hann nógv, sjálvt um hann og Magný hava búð í Esbjerg í fleiri ár. Tosið kom eisini inn á sjúku og sjúkrahúsið. Ólavur leið nógv av psoriasis, sum plágaði hann heilt nógv. Hann royndi alt fyri at fáa lekidóm. Hann var bæði í Íslandi og í Ísrael, men einki hjálpti. Tá ið tú tosaði við Ólav, trúði tú næstan, at tú tosaði við ein lækna, jú, Ólavur visti væl um anatomiina, hann var jú útbúgvinn sjúkrasystur og hevði sítt lívsstarv innan psykoatriina á Landssjúkrahúsinum. Hetta arbeiðið upptók hann nógv sum persónur og starvsfólk. Nú útbýggingar av Landssjúkrahúsinum fara fram, fylgdi hann livandi við í gongdini, eisini í hvussu hansara arbeiðsumráðið bleiv handfarið undir byggingini. Hann misti ongantíð áhugan og yvirlet onki til tilvildina. Ólavur var ein skilagóður, gløgður og sera vitugur maður. Politiskt var hann borgarligur sambandsmaður.

Ólavur var sonur Olaf Petersen, lærara, úr Saltnesi og Katrinu nevnd Tinna, fødd Olsen úr Tjørnuvík. Nógv í slektini eru uppkallaði eftir henni. Ólavur var ógvuliga familjukærur og kom ofta inn á ættarbondini. Hann var uppkallaður eftir báðum abbunum. Tað vóru serliga tveir persónar, umframt foreldrin, abbar og ommur, sum Ólavur sum oftast vendi aftur til. Tað var omman í Tjørnuvík, mamma

Ólavur Petersen

at mammuni, og abbabeiggjan Fríðrikkur Petersen, próstur, sum var beiggi abban í Saltnesi.

Fríðrikkur var sum yngri fyrst tjóðskaparmaður, yrkti tjóðsang okkara "nr.2" - Eg oyggjar veit . . og nógv annað bæði áðrenn og eftir, at hann var blivin sambandsmaður - mest áðrenn. Yrkjaragávurnar hevði hann frá fleiri síðum ikki minst frá Sjóvarbóndanum, Hans Andriasi, Janusi og fleiri.

Nakað, sum gjørdi, at Ólavur helt so nógv av Sambandinum var júst tí, at Fríðrikkur var har. Eg minnst einaferð, at Ólavur segði, at tjóðskaparmenninir ikki nýttist at fara so illa við abbabeiggjanum, tá teir yrktu um hann í

Sambandstáttinum m.a. Fríðrikkur var júst skorin fyri gallið, og yrkt varð : Nú fletta teir sambandsrossið. Men Ólavur gleddist eisini um, hvussu fitt og menniskjaliga Fríðrikkur svaraði aftur:

Gallið tað er tikið, eg falli tó ei í fátt, hjarta tað er eftir og heilin á sama hátt.

Fríðrikkur var jú stórir yrkjari, so væl lá fyri at svara aftur.

Søgan um sambandsrossið var ofta havd á loftið, tá prátið fall á próst, og Ólavur endurtók søguna mangan, meðan hann flenti sín serliga eyðkenda og góðlynta látur, tí hann sá eisini tað skemtiliga og humoristiska í aftursvarinum hjá prósti.

Ofta tosaðu Ólavur og eg um familju. Vit vóru eisini av somu

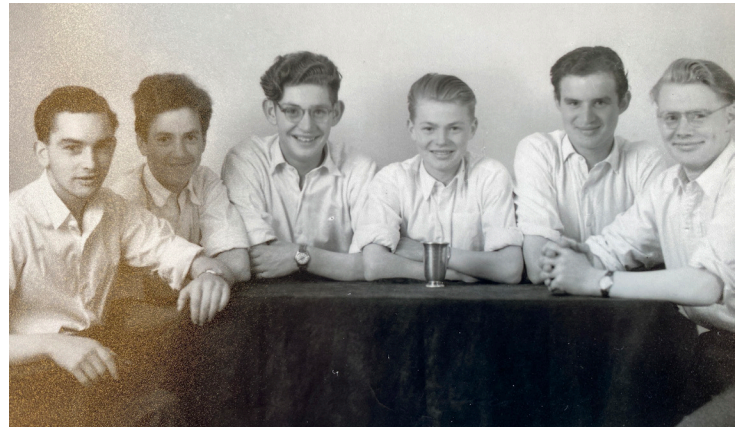
slekt, Miðgerðarslektini. Ólavur het eftir báðum abbunum, sum sagt, annar úr Saltnesi og hin úr Tjørnuvík, har var so sjálvandi eisini onnur omman frá, omma í Tjørnuvík, sum hann altíð rópti hana. Ólavur helt, at omma hansara í Tjørnuvík var nakað heilt serligt, eitt sindur ráðarík og avgerðandi við hvørt, men sera vitug, fitt, hjartagóð og menniskjalig. Hon bleiv so ein máliska "omma í Tjørnuvík" um tær kvinnur, sum skaraðu framúr og dugdu meira enn onnur. Nú er so hesin láturin tagnaður, og hetta prátið liðugt, ein dapur tanki at vita sær ongantíð at hoyra málið á Ólavi aftur.

Í lýsingini til jarðarferðina bleiv ynskt, at minningargáva kundi latast til miðslektarhúsið á Argjum. Hetta var sjálvandi ikki uttan grund, tí har gjørdi Ólavur eitt stórt arbeiði innan kirkju - og miðslektarhúsið, sum vóru í einum og sama húsi, og har var Ólavur eisini deknur eina tíð. Hendan gongdin var Ólavi ikki ókend, tí pápin hevði havt somu gongd, har hann hevði verið lærari, og umframt at vera lærari passaði hann bæði deknastarv og miðslektarhús. Ólavur gekk trúliga í faðirsins fótasporum. Meðan pápin var lærari í Vík og Tjørnuvík, bleiv Ólavur føddur har. Hann kom soleiðis sum smádrongur, at trakka sínar barnaskógvar har norðuri, til hann sum 12 ára gamal flutti út á Argir, har pápin bleiv fyrstilarari, og Ólavur bleiv síðani argjamaður burturav.

Ólavur giftist við Magný ættað úr Sørvági. Tey giftust 5/7 - 80 og upplivdu sostatt 40 ára brúdleypsdegina fáar dagar, áðrenn Ólavur doyði.

Ólavur fór sum ungur maður í læru sum sjúkrasystur og fekk starv á Landssjúkrahúsinum. Hetta bleiv so hansara lívsstarv, sjálvt um hann hevði okkurt annað innimillum.

Magný og Ólavur vóru bestýrarpapar á sjómansheiminum Lívd í Føroyingahavnini. Eisini har kom útbúgvingin sum sjúkrasystur Ólavi tilgóðar. Hann fungeraði sum lækni, tá ið onkrir minni skaðar vóru at

Manningin á Dúgvuni í Vági var: Janus Erhardsen, Torgrim Toftum, Jákup Olsen, Niels P. Danielsen, Arni Olsen, Álvur Kirke, Hans Poulsen vantar á myndini

taka sær av. Tey vóru har í 3 ár - 1982 - 83 og 84 og trivust sera væl, men tá var eisini slutt í Føroyingahavnini. Tað var ein frálík tíð, og livimátin var góður, meðan tey vóru í Grønlandi.

Ólavur og eg komu at kennast serliga væl frá KrF. Tað gjørdi Niels Pauli, formaður í KrF og eg eisini. Vit tóku preli-minerprógv sama ár í sama flokki í Vágs skúla.

Meginpartin av tíðini øll tey 4 árin, eg var í lögtinginum sat Ólavur sum skrivari, so sjálvandi hevði eg nógv at gera saman við honum, og var eg javnan úti á Argjum, har Magný og Ólavur høvdu bygt sær nýggj hús. Líkamikið nær eg kom á gátt, varð eg altíð væl móttikin av bæði Magný og Ólavur, eitt par sum tú kanst siga um, at bæði vóru trúgv og álitandi. Eg fór úr tinginum og nakað eftir seldu Magný og Ólavur húsini og fluttu til Danmarkar. Í Esbjerg búði Marjun systur Magný og børn hennara, so tað var so líkatil, at Magný og Ólavur fluttu til Esbjerg. So nú er gott hjá tær, góða Magný, nú tú ert blivin einsamøll at hava Marjun og hennara hjá tær.

Magný, eg havi eisini hug at nevna fyrstu ferð, vit bæði hittust. Tað var á Jóansøku í Vági í 1956. Tá vóru tú og aðrar sørvágsgentir við gomlu Dúgvuni til kappdróttur á Jóansøku, men við ongari dreingjamanning. Eg og aðrir róðu við vestanbátinum Smyrli, og vit mundu vunnið á Jóansøku á Tvøroyri í 1955, ímillum tey nýggju 5 mannafor-

ini, og tí mótmælti Firvaldur, at vit sluppu at rógva ímillum tey nýggju 5 mannaforirini í Vági 1956. Hans Jakki Hjelm var formaður í Vágs Kappdróttfelag, so sjálvt um tað var Jóansøkumorgun, lovaði hann okkum at sleppa at rógva við Dúgvuni ímóti Firvaldi, Sílinum og Fípunum Føgru. Vit á Smyrli vóru í góðari trening, so vit avgjördu ikki at gevast at titta, fyrrenn Firvaldur gavst. Teir góvust ongantíð, so tittað bleiv alt málið. Dúgvun bleiv nr.1, hon vann við einum skuti framman fyri Firvald. Tá vóru sørvágsgentur glaðar. Tær fóru aftur til Sørvágs við steypi av jóansøku, sum vágsdreingir høvdu vunnið teimum. Tað sama hendi í Vestmanna sama ár, tá vunnu vit eisini dreingjaróðurin við Dúgvuni við nærur somu dreingjamanning sum í Vági. Tær vunnu ikki, men steyp høvdu tær við sær aftur til Sørvágs. Manningin á Dúgvuni í Vági var: Janus Erhardsen, Torgrim Toftum, Jákup Olsen, Niels P. Danielsen, Arni Olsen, Álvur Kirke, Hans Poulsen vantar á myndini.

Góða Magný, mín samhugi verður við tær. Tú hevur mist tín besta vin, sum var tað dýrabærasta, tú hevði. Komandi dagar verða langir og tungir. Bert Harrin kann troysta og styrkja teg.

Eg lýsi her víð frið yvir minnið um mín góða vin, Ólavur Petersen.

Jákup Olsen